

Sygn. akt XVI GC 3349/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Paweł Cegiełka

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2017r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **S..PL (...)** z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.

przeciwko **(...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

o zapłatę kwoty 615 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda S..PL (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 615 (sześćset piętnaście) złotych wraz z odsetkami w wysokości ustawowej za opóźnienie od dnia 24 maja 2016 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. na rzecz powoda S..PL (...) z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. kwotę 407 (czteryście siedem) złotych tytułem kosztów procesu, w tym kwotę 377 (trzysta siedemdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt XVI GC 3349/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 czerwca 2016 r. (data nadania w urzędzie pocztowym) powód S..pl spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwoty 615,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w transakcjach handlowych liczonymi od dnia 24 maja 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż zawarł z pozwanym umowę świadczenia usług w postaci pozycjonowania stron internetowych. Strony ustaliły wynagrodzenie powoda za wykonane usługi w wysokości 500,00 zł netto. Powód wykonał usługę należycie. Pozwana nie zgłaszała zastrzeżeń co do jakości jak i terminowości. Z tytułu wykonanej usługi powód w dniu 02 maja 2016 r. wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 615,00 zł z terminem płatności ustalonym na dzień 16 maja 2016 r. Wobec braku zapłaty powód wezwał pozwanego do zapłaty zaległej kwoty. Wezwanie pozostało bez odpowiedzi. Z uwagi na brak możliwości polubownego rozwiązania sporu wytoczenie powództwa stało się niezbędne (pozew k. 3-6).

W dniu 28 czerwca 2016 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w W. wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym uwzględnił żądanie powoda (nakaz zapłaty k. 37).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zaskarżył powyższy nakaz w całości i wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany podniósł zarzut nieistnienia dochodzonego przez powoda roszczenia. Pozwany zakwestionował roszczenie powoda w całości. Dalej pozwany wskazał, że zawarł z powodem ustną umowę pozycjonowania stron. Realizacja usługi odbywała się na zasadzie ustnego zlecenia i potwierdzenia przyjęcia zlecenia za pośrednictwem poczty elektronicznej. Początkowy powód świadczył powierzone usługi. Pozwany w marcu 2015 r. zgłaszał powodowi zastrzeżenia do świadczonych usług. Powód zapewniał, że uwzględni zgłaszane uwagi przy dalszym wykonywaniu usługi. Pozwany pod koniec 2015 r. zrezygnował z usług powoda. Pomimo zaprzestania wykonywania usług na rzecz pozwanego w dalszym ciągu wystawiał faktury VAT, w związku z czym pozwany nie uiścił należności wynikającej z faktury (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 43-45).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

S..pl sp. z o.o. w W. zawarł z (...) sp. z o.o. w W. umowę na świadczenie usług pozycjonowania strony internetowej fonko.pl (...) miały polegać na tym, że poprzez wpisanie nazwy konkretnego urządzenia w wynikach wyszukiwania znajdowały się produkty oferowane przez spółkę (...) sp. z o.o. w W.. W wyniku przeprowadzonych ustaleń w marcu 2015 r. zmieniono model rozliczeń za wykonywane usługi. Ustalono wtedy wynagrodzenie z tytułu świadczonych usług na kwotę 500,00 zł netto miesięcznie. Zlecenia były przyjmowane ustnie lub za pośrednictwem poczty mailowej po potwierdzeniu przyjęcia zlecenia (również mailowo). Faktury VAT były wystawione „z dołu” po zakończeniu miesiąca, w którym były świadczone usługi. Faktura VAT w dniu jej wystawienia była wysyłana (...) sp. z o.o. w W. za pośrednictwem poczty mailowej w formacie (...). Płatności za wykonane usługi były dokonywane przelewem na rachunek bankowy S..pl sp. z o.o. w W..

(dowód: wyjaśnienia strony powodowej k. 71-74, korespondencja mailowa stron k. 23-26, potwierdzenia dokonania przelewów za wcześniejsze faktury VAT k. 30-31)

W okresie obowiązywania umowy (...) sp. z o.o. w W. nie zgłaszała zastrzeżeń co do sposobu i jakości wykonanych usług. Wystawiane faktury VAT nie były zwracane. Usługi pozycjonowania strony były świadczone przez S..pl sp. z o.o. w W. do końca kwietnia 2016 r. Współpraca została przerwana w momencie, gdy (...) sp. z o.o. w W. zalegała z zapłatą sześciu faktur. Wypowiedzenie zostało wysłane za pośrednictwem poczty elektronicznej. S..pl sp. z o.o. w W. zaprzestało wykonywania usług z upływem terminu oznaczonego w wypowiedzeniu. (...) sp. z o.o. w W. zerwała jakiegokolwiek kontakt z S..pl sp. z o.o. w W.. W żadnym momencie wykonywania umowy nie wyraził chęci zakończenia współpracy.

(dowód: wyjaśnienia strony powodowej k. 71-74)

Z tytułu świadczonych usług za miesiąc kwiecień 2016 r. S..pl sp. z o.o. w W. wystawił na rzecz (...) sp. z o.o. w W. fakturę VAT z dnia 02 maja 2016 r. o nr (...) na kwotę 615,00 zł brutto tj. 500,00 zł netto

(dowód: faktura VAT k. 32).

W związku z brakiem zapłaty pismem z dnia 01 czerwca 2016 r. S..pl sp. z o.o. wezwał (...) sp. z o.o. do zapłaty należności objętej fakturą VAT nr (...) wraz z należnymi odsetkami ustawowymi, w nieprzekraczalnym terminie do dnia 06 czerwca 2016 r.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 33).

(...) sp. z o.o. nie zapłacił S..pl sp. z o.o. należności.

(okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wyżej wskazanych dokumentów złożonych do akt sprawy oraz twierdzeń stron co do okoliczności niespornych. Autentyczność złożonych dokumentów nie była kwestionowana. Dokumenty te w większości stanowiły dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c. Stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia stanu faktycznego, a w konsekwencji, poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne, zwracając jednak uwagę, że dokumenty prywatne stanowiły jedynie dowód tego, że określone w nich osoby złożyły oświadczenia treści w nich zawartej.

Pozwany wskazywał, że faktura VAT nie może stać się podstawą konstruowania wskazywanych w pozwie faktów. Moc dowodowa faktury VAT niczym nie różni się od mocy dowodowej innych dokumentów. Tak jak każdy dokument prywatny, faktura VAT jest dowodem tego, że określona osoba złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Na gruncie przepisów postępowania cywilnego nie ma podstaw, aby nadawać fakturze moc dowodową inną niż jakimkolwiek innym dokumentom.

Sąd wskazuje jednak, że faktura VAT nie może być wyłącznym dowodem na okoliczność zawarcia i treści umowy oraz jej wykonania. To co różni fakturę VAT od dokumentu obejmującego pisemnie zawartą umowę, to brak podpisu obu stron. Dlatego też fakturę VAT należy uznawać za dokument obejmujący wyłącznie oświadczenie wierzyciela, o ile nie została ona podpisana przez dłużnika. Tego rodzaju jednostronne oświadczenie nie jest wystarczającym środkiem pozwalającym na udowodnienie dochodzonego pozwem roszczenia: „Nie sposób - w świetle art. 245 k.p.c. uznać, aby faktura VAT miała inną moc dowodową, niż inne dokumenty prywatne i przepisy prawa podatkowego w jakikolwiek sposób nie zmieniają tego, co wynika z treści art. 245 k.p.c. W każdym razie wyłącznie na podstawie faktury VAT nie sposób ustalić, że strony łączyła umowa określonej treści, jak i tego czy i w jakim zakresie umowa ta została zrealizowana” (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 roku, sygn. akt II CNP 129/07). Dopiero całokształt dowodów przedstawionych w sprawie może pozwolić na ustalenie, że dochodzona przez wierzyciela kwota stwierdzona fakturą VAT powinna zostać zasądzona. Z powyższego wynika, że faktura VAT może być jednym z dowodów uzasadniających żądanie pozwu, ale nigdy nie może być dowodem jedynym.

Mając na uwadze wyżej przytoczone argumenty Sąd oparł się również na dowodzie z przesłuchania strony powodowej, które uznał za spójne, jasne, rzetelne i korespondujące z przedstawionymi w sprawie dokumentami. Powód przedstawił w przejrzysty sposób współpracę stron podczas wykonywania umowy, okoliczności wykonania umowy przez powoda i sposobu jej realizacji. Sąd ograniczył dowód z przesłuchania stron, o który wnioskował sam pozwany, do przesłuchania powoda wobec nieusprawiedliwionego niestawiennictwa pozwanego na terminie rozprawy. Pozwany był pouczone o obowiązku osobistego stawiennictwa na rozprawie, pod rygorem pominięcia dowodu w zakresie przesłuchania strony pozwanej. Mimo tych okoliczności pozwany nie stawiał się. Na podstawie przesłuchania strony powodowej Sąd ustalił, że umowa została zawarta między stronami ustnie w 2014 r. W kwietniu 2015 r. strony, na podstawie przeprowadzonych rozmów, dokonały zmiany modelu rozliczenia na kwotę 500,00 zł miesięcznie i obowiązywała do wypowiedzenia umowy. Umowa była wykonywana do kwietnia 2016 r. Wobec nieuregulowania przez pozwanego sześciu kolejnych faktur powód złożył wypowiedzenie wskazując okres wypowiedzenia umowy. Po upływie wskazanego terminu powód zaprzestał świadczenia usług na rzecz pozwanego. W okresie obowiązywania umowy pozwany nie kwestionował jakości ani terminowości wykonywanych usług. Nie wyrażał również chęci zakończenia współpracy. Jak wyjaśnił powód jeszcze w marcu 2016 r. strony prowadziły rozmowy w przedmiocie dalszej współpracy oraz przebudowy strony internetowej pozwanego. Powód wyjaśnił, iż faktury VAT były wysyłane pozwanemu za pośrednictwem poczty elektronicznej w formie (...) w dniu ich wystawienia. iż powód przesłał umowę w formie elektronicznej z prośbą o podpis i przesłanie kserokopii faksem bądź e-mailem, a następnie przesłania oryginałów pocztą do powoda. Faktury VAT były wystawiane w miesiącu następującym po miesiącu w którym świadczone usługi (tj. „z dołu”).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Roszczenie powoda należało uznać za uzasadnione w całości.

Umowę łączącą strony w niniejszej sprawie należy uznać za umowę o świadczenie usług. Zgodnie z art. 750 k.c. do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Natomiast zgodnie z art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy (art. 735 k.c.).

Ciężar dowodu istnienia zobowiązania strony pozwanej i wysokości tego zobowiązania w świetle art. 6 k.c. spoczywa na wierzycielu, jako osobie, która z tychże faktów wywodzi skutki prawne.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. Z przepisów tych będących odzwierciedleniem zasady kontrydiktoryjności procesu cywilnego wynika, iż to strony są gospodarzami procesu i jedynie od ich aktywności zależy jego wynik.

Zarówno istnienie zobowiązania, jak i jego wysokość, muszą zostać w procesie udowodnione, a ciężar dowodu w myśl art. 6 k.c. leży po stronie powodowej. To na powodzie spoczywał zatem ciężar wykazania, iż wykonywał na rzecz pozwanego usługi w okresie, za który dochodzi wynagrodzenia (w tym postępowaniu za kwiecień 2016 r.) oraz na czym polegało wykonywanie usług.

W celu udowodnienia zasadności swojego roszczenia powód przedstawił korespondencję mailową, w której ustalono m.in. wysokość wynagrodzenia przysługującego powodowi z tytułu świadczonych usług oraz czynności wykonywanych z tytułu umowy pozycjonowania strony internetowej pozwanego. Powód przedstawił również faktury VAT nr (...) wraz z potwierdzeniami przelewów tytułem zapłaty w/w faktur. Załączył również fakturę VAT nr (...) wystawioną przez niego na rzecz pozwanego z tytułu której dochodzi wynagrodzenia z tytułu świadczonych usług w miesiącu kwietniu 2016 r. Wysokość dochodzonego roszczenia dochodzonej fakturą VAT nr (...) powód udowodnił przedstawiając treść wiadomości mailowej z dnia 09 marca 2015 r. (k. 23). Ponadto w wyjaśnieniach złożonych przez powoda na rozprawie potwierdził te okoliczności, natomiast pozwana nie kwestionowała wysokości wynagrodzenia powoda. Sąd w oparciu o wyjaśnienia złożone przez powoda ustalił, że faktury VAT wystawiane przez powoda były doręczane za pośrednictwem poczty mailowej w formie (...). Sąd uznał twierdzenia powoda w tym zakresie za prawdziwe. Ponadto Sąd nie znalazł podstaw aby twierdzić, iż faktury VAT były zwracane do refakturowania.

Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty podnosił zarzut niewłaściwego wykonywania usług przez powoda. Ponadto wskazywał, iż wypowiedział umowę pod koniec 2015 r. Pozwany zgłosił wniosek o przesłuchanie stron celem wykazania zaprzestania wykonania usług oraz obciążania pozwanego kosztami usług, na które nie złożył zamówienia.

Wobec podniesionych zarzutów pozwanego na powodzie spoczął ciężar udowodnienia okoliczności istnienia zobowiązania. Na tę okoliczność Sąd dopuścił dowód z przesłuchania stron, wnioskowany przez pozwanego. Ograniczono go jednak do przesłuchania powoda. Pozwany mimo wezwania do osobistego stawienia się na wyznaczonym terminie rozprawy. Wobec takiej postawy pozwanego Sąd wysłuchał jedynie stronę powodową pomijając wniosek w pozostałym zakresie. Powód wyjaśnił w sposób obrazowy i spójny ramy obowiązywania umowy świadczenia usług pozycjonowania strony internetowej pozwanego (...)pl. (...), iż umowa obowiązywała od 2014 r. W kwietniu 2015 r. strony umowy zweryfikowały wysokość wynagrodzenia powoda do kwoty 500,00 zł netto miesięcznie. Okoliczność tę potwierdzają wiadomości mailowe przedstawione przez powoda wraz z pozwem. Ustalona stawka obowiązywała do czasu zakończenia współpracy, tj. do kwietnia 2016 r. W niniejszym postępowaniu powód dochodzi wynagrodzenia za ostatni miesiąc współpracy, tj. kwiecień 2016 r. Wynagrodzenia za pozostały okres powód dochodzi w postępowaniu zarejestrowanym za sygn. XVI GC 3194/16. Powód wyjaśnił, iż złożył wypowiedzenie z uwagi na zalegania przez pozwanego z płatnościami za okres 6 miesięcy. Pismo stanowiące wypowiedzenie zostało wysłane do

pozwanego drogą mailową wraz ze wskazaniem okresu wypowiedzenia. Po upływie tego okresu, tj. maj 2016 r. powód zaprzestał wykonywania usług pozycjonowania. Pozwany w reakcji na złożone wypowiedzenie nie ustosunkował się z żaden sposób do jej treści. Strona pozwana podnosiła w sprzecznie, iż wypowiedziała umowę już pod koniec 2015 r. Poza tym, pozwany podnosił, iż kwestionował sposób wykonywanych usług. Jednakże oprócz samych twierdzeń pozwany nie zaferował jakiegokolwiek dowodu na potwierdzenia powyższych okoliczności. Natomiast Sąd dał wiarę powodowi w tym zakresie, gdyż wyjaśnienia powoda korespondowały z pozostałym materiałem zebrany w sprawie. Powód wyjaśnił, że w okresie obowiązywania umowy pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń do wykonanych usług. Co więcej, jeszcze w marcu 2016 r. podczas spotkania stron pozwany wyrażał chęć kontynuowania współpracy oraz chęć przebudowy strony internetowej pozwanego. Pod koniec współpracy pozwany zaprzestał jakichkolwiek kontaktów ze stroną powodową. Usługi pozycjonowania wykonywane na podstawie umowy polegały na kompleksowych i dynamicznych działaniach zmierzających do ustawiania strony pozwanego w wynikach wyszukiwania fraz. Wyjaśnił, że po wpisaniu, np. konkretnie ustalonego modelu klimatyzatora w wynikach wyszukiwania wyskakiwała firma pozwanego. W zależności od okresu powód podejmował działania z kilkunastu do nawet kilkuset fraz w danym miesiącu. Strony umowy nie uzależniały wysokości wynagrodzenia od ilości fraz.

Wobec wyżej zaprezentowanych okoliczności Sąd uznał, iż powód sprostał ciężarowi dowodu i wykazał podstawę oraz wysokość dochodzonego roszczenia oraz okoliczność wykonywania usług pozycjonowania strony internetowej w okresie obowiązywania umowy na rzecz pozwanego. W szczególności Sąd oparł się na jasnych i spójnych wyjaśnieniach strony powodowej.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że roszczenie powoda zasługuje na uwzględnienie w całości i tym samym zasądził od pozwanego na rzecz powodowej spółki kwotę 19.990,36 zł. Na zasądzoną kwotę złożyła się kwota 16.033,05 zł wynikająca z faktury VAT przedstawionej przez powoda oraz odsetki ustawowe od powyższej kwoty skapitalizowane na dzień 5 kwietnia 2013 r. w kwocie 3.957,31 zł.

Zasadne również było roszczenie powoda o zapłatę odsetek. Żądanie przez powoda odsetek znajduje swą podstawę w przepisie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi - zatem powód nie musiał tych przesłanek wykazywać.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi pozwanego, gdyż to pozwany jest stroną przegrywającą sprawę w całości. Na koszty celowego dochodzenia praw składały się w przedmiotowym postępowaniu: uiszczona opłata od pozwu w wysokości 30,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika procesowego strony powodowej będącym radcą prawnym w wysokości 360,00 zł ustalone na podstawie rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł. Łącznie 407,00 zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.